

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2Tos/57/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814010292
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5814010292.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Dany Wänkeovej, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22. júla 2015 sťažnosť odsúdeného B. C. proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6Nt/16/2014 zo dňa 23.4.2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného B. C. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Námestovo postupom podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného B. C. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 4T/2/2008 z dôvodu, že nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že návrh na povolenie obnovy konania podaný odsúdeným B. C. nie je dôvodný. Odsúdený sa svojim návrhom na povolenie obnovy konania domáhal iba nového hodnotenia už vykonaných dôkazov v pôvodnom konaní vo veci vedenej pod sp.zn. 4T/2/2008. Prvostupňový súd dôvodil i tým, že v pôvodnom konaní na okresnom súde boli prebraté všetky dôkazy - výsluchy svedkov, listinné dôkazy, na ktoré sa odsúdený odvolával vo svojom návrhu, a všetky namietané skutočnosti v návrhu na povolenie obnovy konania tak boli známe stranám trestného konania a súdom oboch stupňov, ktoré rozhodovali o vine a treste. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom a zo samotnej úpravy tohto inštitútu v Trestnom poriadku vyplýva, že predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania obnovy konania sú striktné vymedzené tak, aby tento mimoriadny opravný prostriedok nebol chápaný len ako ďalšie odvolanie, ktorým sa navrhovateľ domáha iného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ sa odsúdený domáhal zmeny právneho posúdenia skutku a namietal jeho právne posúdenie v pôvodnom konaní ako zločin lúpeže s tým, že ide o trestný čin ublíženia na zdraví, a tiež pokiaľ namietal porušenie zákona pri ukladaní súhrnného trestu a jeho zaradenie do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, okresný súd sa týmito namietanými skutočnosťami bližšie nezaoberal, nakoľko nespádajú pod zákonom vymedzené dôvody na povolenie obnovy konania. V závere súd prvého stupňa konštatoval, že v prejednávanej veci nedošlo k naplneniu zákonných podmienok na povolenie obnovy konania, a preto návrh na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený sťažnosť, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí. Sťažnosť odôvodnil sám, i prostredníctvom obhajcu. Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 21.5.2015, sťažnosť odôvodnil prostredníctvom obhajcu. Uviedol, že zotrváva na dôvodoch návrhu na povolenie obnovy konania, čo do výroku o vine, tak aj výroku o treste. Na verejnom zasadnutí i v návrhu na povolenie obnovy konania uviedol významné skutočnosti zásadné pre nové posúdenie jeho prípadu. Obnova konania sa domáha z dôvodu, že rozhodnutia súdov, ktoré rozhodovali

v jeho veci považuje za nespravodlivé. Podľa jeho názoru poškodený Q. nemal následkom jeho protiprávneho konania tie zranenia ako to bolo uvedené v rozhodnutiach súdov. Následkom nesprávneho rozhodnutia vykonáva trest vo väznici v llave spolu s najťažšími zločincami, ktorí sú odsúdení za organizovanú trestnú činnosť. V súvislosti so zranením poškodeného požiadal sociálnu poisťovňu o vyjadrenie k pracovnej neschopnosti poškodeného, z ktorého vyjadrenia vyplýva, že poškodený v období od 7.6. do 23.7.2006 nepredložil sociálnej poisťovni doklad o dočasnej PN, a neboli mu vyplácané nemocenské dávky. Najzávažnejším zranením poškodeného bolo zranenie, ktoré trvalo 6 týždňov a 4 dni a len z toho dôvodu bolo toto zranenie poškodeného posúdené ako ťažká ujma. Vyslovil presvedčenie, že táto právna kvalifikácia je nesprávna, keďže v prípade poškodeného práceneschopnosť vystavená nebola. Tiež nesúhlasil s uložením súhrnného trestu tak, ako mu bol uložený, keď v rámci súhrnného trestu mu bolo zrušené iba jedno predchádzajúce odsúdenie. Podľa sťažovateľa súd mu mal uložiť súhrnný trest za všetky trestné činy doposiaľ spáchané, pretože mal pripojené aj všetky predchádzajúce rozhodnutia a spisy. Podľa neho mal byť zrušený aj rozsudok, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. Vyslovil tiež presvedčenie, že správne mal byť zaradený do stredného stupňa stráženia a nie do maximálneho, lebo s ohľadom na jeho osobu bolo možné aplikovať ustanovenia zákona o zaradení do stredného stupňa stráženia. Ďalej dôvodil tým, že vychádza z presvedčenia o naliehavosti a vážnosti ním predloženého dôkazu v posudzovanom prípade, a to o neexistencii liečenia poškodeného. Má za to, že tento dôkaz v spojení s už skôr známymi dôkazmi a skutočnosťami dávajú zákonný rámec na povolenie obnovy konania. Opakovane namietal právnu kvalifikáciu konania a v tejto súvislosti i správnosť znaleckého posudku MUDr. Ďurošku. Podľa neho chýba dôkaz pre vyhodnotenie tohto zranenia ako ťažkej ujmy na zdraví. Potreba opakovaného preskúmania následku protiprávneho konania je s ohľadom na ním uvádzané závažné skutočnosti primárnym dôvodom na podanie návrhu na povolenie obnovy konania a sekundárne základnou sťažnostnou námietkou v tom, že posúdenie tohto obligatórneho znaku trestného činu je potrebné podrobne preskúmať v rámci obnovy konania. Pokiaľ táto okolnosť nebola presne stanovená a vyhodnotená v riadnom konaní, aj tu platí zásada in dubio pro reo, teda pri pochybnostiach o type, spôsobe zranenia a dĺžke práceneschopnosti, sa malo postupovať v jeho prospech. Už v rámci verejného zasadnutia uviedol, že medicínska teória aj prax zaverujú, že akákoľvek osoba, ktorá utrpí kraniocerebrálne poranenie hlavy má dve alternatívy vývoja tohto poranenia. Tá horšia je smrť, a tá lepšia doživotné poškodenie mozgu a zdravia poškodeného. U poškodeného Q. nič také v priebehu PN ani po tom nebolo zistené. Poškodený vyštudoval vysokú školu, nie je obmedzovaný vo svojom živote, žiadnym spôsobom nie je zdravotne hendikepovaný. Práve toto je rozhodujúce pre právny, ľudský aj filozofický obsah dôvodov ním podaného návrhu na povolenie obnovy konania a teraz aj sťažnostných výhrad. Nemôže za to, že v pôvodnom konaní takáto hlbšia analýza kvalifikačného znaku nebola bezpečne a jasne preukázaná. Teda, že skutočne spôsobil poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Podľa sťažovateľa je nad akúkoľvek pochybnosť, že sú dané podmienky na povolenie obnovy konania a jeho návrhu malo byť vyhovené.

Písomným podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 19.5.2015, odsúdený sťažnosť odôvodnil sám. V podstate uviedol tie isté sťažnostné dôvody ako predniesol prostredníctvom obhajcu. Tvrdil, že v trestnej veci vedenej pod sp.zn. 4T/2/2008 došlo k porušeniu procesných, ale aj hmotnoprávných ustanovení zákona pri kvalifikácii skutku. Podľa neho tieto porušenia sú odstrániteľné a napravitel'ne obnovou konania. Tým, že okresný súd neoveril ním predložené zistenia, ani neskúmal všetky dôkazy, ktoré predložil na verejnom zasadnutí, vydal predčasný a nesprávny záver, keď zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania ako nedôvodný. Navrhol, aby Krajský súd v Žiline zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol, a to tak, že bude povolená obnova konania.

K sťažnosti odsúdeného sa písomne vyjadril prokurátor. Okrem iného uviedol, že v podanom návrhu odsúdeného neboli naplnené zákonom požadované predpoklady. Všetky namietané skutočnosti v návrhu na povolenie obnovy konania boli známe stranám trestného konania i súdom oboch stupňov, ktoré rozhodovali o vine a treste. Rozhodnutie Okresného súdu Námestovo považoval prokurátor za zákonné a dôvodné.

Krajský súd ako súd nadriadený na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť napadnutého uznesenia, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť tohto uznesenia.

Následne zistil, že sťažnosť odsúdeného bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak je nedôvodná.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že krajský súd po splnení preskúmvacej povinnosti zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Výrok, ktorým bol zamietnutý návrh odsúdeného B. C. na povolenie obnovy konania, zodpovedá stavu veci a zákonu. Takémuto rozhodnutiu nemožno vytknúť žiadnu procesnú chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia je zrozumiteľné, dostatočné a presvedčivé.

Krajský súd po prieskume predloženého spisu, rovnako ako okresný súd, je toho názoru, že odsúdený B. C. v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takouto skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci.

Dôkazom súdu skôr neznámym v súlade s ustanovením § 394 ods. 1 Tr. por. môže byť popri dôkazu doteraz nevykonaného aj dôkaz v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom, napr. výpoveď svedka, ktorý v konaní o obnove v podstatných bodoch zmenil svoju výpoveď. V takomto prípade však musia byť predmetom hodnotenia aj dôvody, na základe ktorých došlo k obsahovej zmene výpovede.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie, resp. jeho časť, sa uskutoční porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhovaných dôkazov zo strany odsúdeného.

V tejto súvislosti treba pripomenúť a odsúdeného upozorniť, že v konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa pri rozhodovaní súd vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nie je konaním založeným na revíznom princípe.

V konaní o povolenie obnovy nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Konanie o povolení obnovy sa v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za skutočnosti nové alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok v trestnom konaní je založená na skúmaní a hodnotení nových dôkazov a skutočností, ktoré sú súdu predložené ako reálne dôkazy a skutočnosti, a súd musí skúmať, či v pôvodnom konaní tieto nové dôkazy a skutočnosti boli súdu známe, a či majú význam v trestnom konaní z hľadiska ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd uvádza, že súd prvého stupňa sa v konaní o návrhu odsúdeného dôsledne vysporiadal so všetkými dôvodmi, pre ktoré odsúdený B. C. žiadal povoliť obnovu konania.

Krajský súd ako súd nadriadený po prieskume predloženej veci považuje sťažnostné námietky B. C. za nedôvodné. Odsúdenému treba iba stručne pripomenúť, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/28/2014 zo dňa 29. mája 2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn.

4T/2/2008 zo dňa 12.11.2013 bol B. C. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák. a za toto konanie mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov s tým, že na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Tým istým rozhodnutím mu bol uložený ochranný dohľad na dobu 2 rokov. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 4T/118/2006 zo dňa 30.8.2006. Súčasne boli zrušené všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Sťažovateľ v podstate vytýka súdom konajúcim v základnom konaní, že poškodený Q. nemal následkom jeho protiprávneho konania tie zranenia aké boli uvedené v rozhodnutiach konajúcich súdov. V tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie sociálnej poisťovne k pracovnej neschopnosti poškodeného. Podľa vyjadrenia sociálnej poisťovne poškodený v období od 7.6. do 23.7.2006 nepredložil sociálnej poisťovni doklad dočasnej pracovnej neschopnosti a neboli mu vyplácané nemocenské dávky. Namietal, že by poškodenému jeho konaním bola spôsobená ťažká ujma na zdraví ako porucha zdravia trvajúca dlhší čas, v tomto prípade 46 dní. V tejto súvislosti namietal i správnosť znaleckého posudku MUDr. Ďurošku. Domáhal sa opakovaného preskúmania následku protiprávneho konania s tým, že posúdenie tohto obligatórneho znaku trestného činu je potrebné podrobne preskúmať v rámci obnovy konania. Tak ako v návrhu na povolenie obnovy konania i v sťažnosti prejavil nesúhlas s uložením súhrnného trestu, keď v rámci tohto mu bolo zrušené iba jedno predchádzajúce odsúdenie. Správne mu mal byť uložený súhrnný trest za všetky trestné činy doposiaľ spáchané a taktiež správne mal byť zaradený do stredného stupňa stráženia a nie do maximálneho. Tu krajský súd poučuje sťažovateľa, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napraviť právoplatné rozhodnutie, ktoré je v rozpore so skutkovým stavom veci, pretože dodatočne vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v pôvodnom konaní súdu alebo prokurátorovi neboli známe, a teda v právoplatnom rozhodnutí sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne tieto nové skutočnosti sú tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Skutočnosti, na ktoré sťažovateľ B. C. poukazuje nie sú skutočnosťami novými a ani dôkazmi skôr neznámymi, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu skutkového stavu zisteného v základnom konaní. Krajský súd opakovane sťažovateľa poučuje, že v konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami, resp. či vyhodnotil všetky skutočnosti majúce vplyv na právne posúdenie skutku v základnom konaní. Krajský súd opakovane sťažovateľovi i jeho obhajcovi pripomína, že súdu konajúcemu o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania neprislúcha prieskumná právomoc, z čoho vyplýva, že nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní. Odsúdený sám i prostredníctvom obhajcu uvádzal v sťažnosti v podstate tie isté dôvody ako v návrhu na povolenie obnovy konania. I krajský súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že odsúdený sa svojim návrhom na povolenie obnovy konania domáha iba nového hodnotenia už vykonaných dôkazov v pôvodnom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, kde prvostupňový súd veľmi podrobne, zrozumiteľne a so znalosťou veci každý novo navrhnutý dôkaz vyhodnotil so záverom, že v konaní o povolení obnovy konania neboli zistené žiadne také nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by buď samy osebe alebo v spojení s dôkazmi a skutočnosťami skôr známymi mohli privodiť vo vzťahu k odsúdenému iné rozhodnutie o vine alebo trestu. S týmto záverom okresného súdu sa krajský súd bez výhrad stotožňuje a má za to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pokiaľ je rozhodnutie okresného súdu bezchybné, správne a zákonné, potom krajskému súdu neostáva nič iné, iba aby sa s ním stotožnil a na jeho dôvody odkázal.

Keďže krajský súd ako súd nadriadený po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že výrok napadnutého uznesenia i konanie predchádzajúce tomuto výroku zodpovedá stavu veci a zákonu, rozhodol tak, že sťažnosť odsúdeného B. C. podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.